

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΚΑΝΙΑΡΗ

Το νησί του έρωτα
και της φωτιάς

Αφιερωμένο...
στον Παύλο, στη Νεφέλη,
στον Γιώργο και στη Φιλίππα

ΡΟΔΟΣ, 1508

Είναι όμορφο απόψε το σούρουπο. Το λιόγερμα πάνω από τη θάλασσα του νησιού, αφήνει στα νερά χρυσαφένιες λωρίδες φωτός και λαμπυρίσματα. Γαληνεύει ο τόπος. Καταλαγιάζει η ένταση της ημέρας. Ο αέρας ευωδιάζει από τις μυρωδιές της νύχτας, που απλώνεται νωχελικά πάνω από τα σπίτια της πόλης. Ψηλά στις επάλξεις του κάστρου κυματίζει υπερήφανα η σημαία του Τάγματος του Αγίου Ιωάννη. Οι κάτοικοι χαμογελαστοί, δεν νιώθουν την κόπωση της ημέρας. Είναι ελεύθεροι, μπορούν και ελπίζουν, έχουν τους δικούς τους ανθρώπους συντροφιά. Κυλίσματα σε κάποιο κρεβάτι, παιδικά γέλια, γλυκόπιτο κρασί στο καπηλειό.

Οι γεροντότεροι αφήνονται σε μια γλυκιά χαύ-
νωση. Εκείνοι που χάθηκαν τους προηγούμενους
μήνες στην πολιορκία του νησιού ή από τις υπόλοι-
πες συμφορές, που χτύπησαν τον τόπο, θα παρα-
μείνουν για πάντα στις θύμησες και τις καρδιές
αυτών των ανθρώπων, που έμαθαν να σηκώνονται
από τα χτυπήματα και να προχωράνε και πάλι
μπροστά.

Το παλάτι του Μεγάλου Μαγίστρου σφύζει από
ζωή. Είναι η ώρα που μαζεύονται οι ιππότες για
να γευματίσουν και να χορτάσουν για μια ακόμη
φορά με τις ιστορίες θάρρους και ηρωισμού που
ανταλλάσσουν. Η μεσαιωνική πόλη της Ρόδου, λου-
σμένη στο φεγγαρόφωτο, υποδέχεται το νύχτωμα.
Η μαγεία της στιγμής παγώνει τον χρόνο.

Η Ισιδώρα, στέκεται στο ανοιχτό παράθυρο του
σπιτιού της και αντικρίζει την ημισέληνο που δια-
φαίνεται στο βάθος. Άρωμα θάλασσας και νυχτο-
λούλουδου απλώνεται στο δωμάτιο. Το δροσερό
αεράκι ανεμίζει τα μακριά μαλλιά της. Κάποτε το
εβένινο λαμπερό χρώμα τους αναμετριόταν με το
σκοτάδι του ουρανού μια ανάστερη νύχτα. Τώρα
το θαμπό τους χρώμα προσπαθεί να κλέψει λίγη
λάμψη από τον έναστρο ουρανό. Η ματιά της όμως
είναι γεμάτη λαμπερά αστέρια. Η ψυχή της είναι
γαληνεμένη. Έχει αποτινάξει από τη ζωή της τον
πόνο, τον φόβο, την ντροπή. Έχει κοντά της τους
ανθρώπους που αγαπά. Η καθημερινότητα έχει
αποκτήσει την αξία που της αρμόζει. Μεθοδικός

κυνηγός μικρών θησαυρών που οδηγεί με σταθερά βήματα την ευτυχία της.

Το πιο σπουδαίο πράγμα στη ζωή, είναι η αγάπη. Είναι η πιο μεγάλη δύναμη μέσα μας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο αιώνιο, τίποτε πιο όμορφο, σκέφτεται.

Η γυναίκα κλείνει τα μάτια. Ονειρεύεται το παρελθόν. Προσπαθεί να αποτιμήσει νηφάλια τα περασμένα. Ο εφιάλτης γεννιέται ξανά και ξανά στη μνήμη της. Οδύνη, όλεθρος, άφατη η θλίψη στη σκέψη της. Έχει χωρίσει τις σκηνές σε όμορφες και άσχημες, αλλά εισδύει η μια μέσα στην άλλη. Τα συναισθήματα είναι ανάμικτα, άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους. Αναλγησία στον πόνο, γλυκιά αραθυμιά και μειλίχιες αναμνήσεις και μετά θάνατος, ο ζόφος, το απόλυτο σκοτάδι. Το μητρικό άγγιγμα ανάκατα με του πολέμου το άγγελο. Μορφές ειρηνικές, αγαπημένες, εμπλέκονται με αγέλαστα, σκληρά πρόσωπα. Δύο διακριτοί κόσμοι συναντιούνται και αντιπαρατίθενται στο παρελθόν της.

Έπειτα ξεπροβάλλει πάντα εκείνη η κοριτσιίστικη αγγελική μορφή της Φελίσιας, όμορφη, γλυκιά, ερωτευμένη μέσα στην αθωότητά της. Αδελφικά γέλια πλημμυρίζουν τον νου της, μα είναι εκείνες οι τελευταίες θλιβερές σκηνές που δεν θα ξεθωριάσουν από τις θύμισες ποτέ... Η αναδρομή της μνήμης ξεκινά ξανά και ξανά, ο ρους της ιστορίας ξετυλίγεται, βουτάει στα χρόνια τα περασμένα, και φέρνει το χθες αγκαλιά με το σήμερα. Ένα ταξίδι αναζήτησης...

Ύστερα ήταν και η Σελήνα... Μια αέρινη μορφή, μια εικόνα από το παρελθόν, πλάσμα της φαντασίας ή κομμάτι της ζωής της, προσπαθεί να τη σβήσει, να μηδενίσει την απόσταση της πραγματικότητας από τη λήθη. Μα οι θύμησες δεν σιωπούν. Έχουν πάντα τον δικό τους ηχηρό λόγο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΦΕΛΙΣΙΑ ΚΑΙ ΙΣΙΔΩΡΑ

Ισπανία, 1471

Στον μικρό πύργο της Αραγονίας, ο άρχοντας Ρήγας κοιτάζει ανήσυχος τους στρατιώτες του. Η είδηση της ολοκληρωτικής καταστροφής τριών ακόμη χωριών στην περιοχή τον έχει θορυβήσει. Το χριστιανικό βασίλειο δέχεται αλλεπάλληλες επιθέσεις από τον στρατό των Αράβων. Ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ των βασιλείων της Καστίλλης και της Αραγονίας έχουν ήδη αποδυναμώσει τον τόπο εδώ και καιρό. Για μια ακόμη φορά, οι στρατιώτες της περιοχής αιφνιδιάστηκαν από τον εχθρό, γεγονός που

στοίχησε τη ζωή σε εκατοντάδες χωρικούς. Γέροι, γυναίκες και παιδιά στις γύρω περιοχές είχαν βρει τραγικό θάνατο. Όσοι επέζησαν έγιναν μάρτυρες σκληρών εικόνων.

Έπρεπε να είχαν ζητήσει νωρίτερα βοήθεια από γειτονικά φέουδα. Τώρα ήταν αργά να φάξουν για στήριγμα. Οι ξένοι στρατιώτες πλησίαζαν με γρήγορο ρυθμό στην περιοχή του πύργου. Περίπου διακόσιες ψυχές βρίσκονταν αυτές τις ημέρες μέσα στα τείχη. Η μόνη λύση ήταν να προετοιμάσει τους ανθρώπους του το συντομότερο δυνατόν, να αντιμετωπίσουν γενναία τον κατακτητή. Αναστέναξε και σκέφτηκε ότι σήμερα, την ημέρα που γιόρταζε η αγαπημένη του θυγατέρα, δεν έπρεπε να δείξει τη μεγάλη ανησυχία του. Μελαγχόλησε όταν αναλογίστηκε την ειρωνεία των ημερών.

Λίγες ημέρες πριν είχαν γιορτή μεγάλη και ο τόπος ξεχείλιζε από χαρά καθώς ένα σημαντικό γεγονός σφράγισε την ευτυχία της οικογένειάς του. Είχε έρθει η ευλογημένη ώρα να ενωθούν δύο μεγάλες φαμίλιες. Χαρές και τραγούδια ακούγονταν στον αρραβώνα της μεγάλης του θυγατέρας Φελίσιας. Τροβαδούροι, χορευτές, γελωτοποιοί και μάγοι, είχαν προσκληθεί μαζί με τις καλύτερες οικογένειες της περιοχής. Μια μεγάλη αγάπη είχε γεννηθεί και ο ίδιος είχε γίνει μάρτυρας των αιώνιων όρκων που αντάλλαξε το ζευγάρι. Ο Αλεχάνδρο ντι Λάμπρε, μακρινός ανιψιός της γυναίκας του, γεννημένος στη Γαλλία μετά από γάμο της

μητέρας του με άρχοντα ευγενικής καταγωγής, ήταν η ιδανική επιλογή για τη θυγατέρα του. Είχε λάβει την καλύτερη δυνατή ανατροφή στους κόλπους της οικογένειάς του και συνέχισε την εκπαίδευση του ως ακόλουθος στο Τάγμα των Ιπποτών του Αγίου Ιωάννη της Ιερουσαλήμ. Εκεί διδάχτηκε σημαντικές αρετές όπως η ταπεινότητα, η αγνότητα της ψυχής, ο σεβασμός και η ανδρεία.

Ο όμορφος νέος είχε κερδίσει επάξια την καρδιά της αγαπημένης του κόρης από την πρώτη τους ματιά. Πάνε λίγοι μήνες που έγινε η γνωριμία τους σε μια γιορτή του τόπου τους και ο χρόνος κύλησε γοργά με υποσχέσεις αιώνιων όρκων αγάπης.

Το κάστρο γιόρτασε τρία μερόνυχτα τον αρραβώνα και ξεχάστηκαν για λίγο τα προβλήματα της περιοχής. Κιθάρες, φλάουτα, άρπες, σκορπούσαν τη μελωδία τους σε όλο τον πύργο, τροβαδούροι τραγουδούσαν λόγια αγάπης, το ποτό έρεε άφθονο. Η ζεστή ματιά των νέων, τα δειλά αγγίγματα γεμάτα πόθο, οι υποσχέσεις και η τρυφερότητα, μάτωναν τώρα την καρδιά του Ρήγα. Η καθημερινότητα με τους αγαπημένους του ήταν πολύ σημαντική στη ζωή του. Σήμερα αυτή η καθημερινότητα έπαιρνε διαστάσεις παράδεισου μέσα στο μυαλό του.

Μακάρι να είχαν κρατήσει οι στιγμές αυτές για πάντα!

Η μικρή Ισιδώρα θα έκλεινε σήμερα τα δεκατρία της χρόνια. Ντυμένη με το γιορτινό της φουστάνι από λευκό μετάξι, στολισμένο με μικρά μαργαριτάρια και με λουλούδια στα πλεγμένα μακριά εβένινα μαλλιά της, τριγυρούσε από τα χαράματα από αίθουσα σε αίθουσα, αγνοώντας τον κίνδυνο που πλησίαζε και έδινε τις εντολές της για τα άνθη που θα στολίσουν στα δωμάτια ή τα καινούργια κεριά που θα προστεθούν στην κεντρική σάλα. Απ' όπου περνούσε δημιουργούσε μια ευχάριστη αναστάτωση. Κατέβηκε στην κουζίνα όπου οι γυναίκες από το πρωί έφτιαχναν τα καλύτερα εδέσματα για να ευχαριστήσουν την αγαπημένη τους μικρή κυρία και τους καλεσμένους της βραδιάς.

Το μαγειρείο ήταν ένα πελώριο μακρόστενο δωμάτιο, με ξύλινα τραπέζια από χονδρούς κορμούς, φαρδιούς πάγκους και πολλά καζάνια. Ένας τεράστιος φούρνος για το ψωμί άστραφτε με κόκκινες φλόγες. Μια νεαρή υπηρέτρια ετοίμαζε ένα μείγμα με χορταρικά και σάλτσα από θυμάρι, φασκόμηλο, μαϊντανό και σκόρδο, αρωματισμένη με κόκκινο γλυκό κρασί. Οι μαγείρισσες συναγωνίζονταν στις δημιουργίες τους. Πλούσιο κυνήγι, γουρουνόπουλα γαρνιρισμένα με πορτοκάλι, πάπιες γεμιστές με κάστανα, πέρδικες μέσα σε καλογουαλισμένους ασημένιους δίσκους, ορτύκια με τρυφερά χορταρικά, πίτες με μυρωδικά, γλυκίσματα ραντισμένα με ροδόνερο, εξω-

τικά φρούτα με ξηρούς καρπούς και μέλι, σερβιρισμένα σε ανθοστόλιστα καλαθάκια... Απ' όλα τα καλά θα είχε το αποψινό τραπέζι. Τα κελάρια, γεμάτα από το καλύτερο κρασί, που θα γέμιζε τα ψηλά σκαλιστά κύπελλα, θα είχαν την τιμητική τους. Το κρασόμελο με τα εξάισια καρυκεύματα ξεχειλίζει από τις κανάτες. Οι κήποι, φρεσκοποτισμένοι, έστελναν τα ανάκατα αρώματά τους μέσα από τα ανοιχτά παράθυρα.

Οι στάβλοι του σπιτιού, φιλοξενούσαν το καλύτερο δώρο που είχε ποτέ λάβει στη ζωή της η Ισιδώρα. Πρωί-πρωί είχε τρέξει ξοπίσω από τον πατέρα της που της χάρισε ένα πανέμορφο κανελί άλογο. Το ονόμασε Άνεμο γιατί μαζί θα τρέχανε ξέφρενα ανάμεσα στους κάμπους και στους λόφους της περιοχής. Από πολύ μικρή είχε μάθει να ιππεύει περίφημα. Μόλις αντίκρισε το ζώο, έλαμψε η ματιά της και απλώθηκε ένα χαμόγελο στο νεανικό πρόσωπο. Πλησίασε, χάιδεψε την όμορφη χαίτη, έσκυψε και ψιθύρισε στο άλογο λόγια γλυκά και μυστικά, να κερδίσει τη φιλία του.

«Αύριο κιόλας, με το ξημέρωμα, θα πάμε μαζί την πρώτη μας βόλτα! Θα έχεις την πρώτη επαφή με τη δική μας φύση. Θα τρέξουμε σαν τον άνεμο, στις απέραντες πεδιάδες και στα πυκνά δάση!»

Η δόνια Ελεονώρα, η μητέρα της, έδινε τώρα τις τελευταίες οδηγίες στο υπηρετικό προσωπικό ώστε να είναι όλα έτοιμα για τη βραδινή γιορτή.

Υποδειγματική οικοδέσποινα όπως πάντα, ήταν η καρδιά του πύργου και το στήριγμα του άρχοντα Ρήγα στη ζωή. Είχε την ευτυχία να του χαρίσει τρία παιδιά: την πανέμορφη και ρομαντική Φελίσια, την παιχνιδιάρικη Ισιδώρα και τον μικρό Λυσιέν, μόλις επτά ετών.

Ο άρχοντας χαμογέλασε όταν έφερε στο μυαλό του τον ατίθασο χαρακτήρα του μικρού αγοριού. Είχε αγγελικό πρόσωπο αλλά απρόβλεπτη συμπεριφορά. Αυτός θα ήταν ο διάδοχος στο κάστρο ως πρωτότοκος γιός. Μακάρι ο Θεός να του χάριζε κι άλλα αγόρια!

Τα παιδιά είναι ευλογία, αναλογίστηκε. Ο Θεός με αξίωσε να τα κρατήσω στην αγκαλιά μου.

Ο στενός του φίλος Χουάν τον άγγιξε στον ώμο και τον έβγαλε από τη σύντομη ρέμβη στην οποία είχε βυθιστεί. Ο νους του σκοτείνιασε και πάλι.

«Δεν μπορούμε να καθυστερήσουμε άλλο. Πρέπει να ειδοποιήσουμε τις οικογένειές μας και τους ανθρώπους του πύργου για το κακό που μας περικυκλώνει. Δεν έχουμε πολύ χρόνο», του είπε.

«Δώστε αμέσως τις απαραίτητες οδηγίες. Να ετοιμαστούν όλοι οι άνδρες για τη μάχη», πρόσταξε μετά από μια στιγμή δισταγμού ο άρχοντας.

Τα γενέθλια της Ισιδώρας δεν θα γιορτάζονταν τελικά σήμερα. Η μουσική δεν θα αντηχούσε στη μεγάλη σάλα. Τα εδέσματα θα έμεναν ξεχασμένα πάνω στα ξύλινα τραπέζια. Θα είχαν χρόνο για ευχές και αγκαλιές μια άλλη ημέρα.

Ζωή και θάνατος όμως τόσο άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους. Γέλια και τραγούδια, φωτιά και σκοτάδι...

Στο δωμάτιο των κοριτσιών ακούγονταν από το πρωί γέλια και φωνές. Ευτυχισμένες οι δύο θυγατέρες, αντάλλαζαν τα δικά τους μικρά μυστικά, κάτω από την ηλιόσκονη που τρύπωνε από το μεγάλο παραθύρι. Ένα τρυγόνι τους κρατούσε συντροφιά με το πέταγμα και το ερωτογράγουδό του. Η Φελίσια έπλεκε κοτσίδες τα εβένινα μακριά μαλλιά της μικρότερης αδελφής της που έπεφταν ελεύθερα πάνω στους ώμους. Έπειτα στόλισε με λευκά ανθάκια την πλούσια κόμη του κοριτσιού. Η Ισιδώρα, που καθόταν πάνω σε αναπαυτικές μεγάλες μαξιλάρες, της έκανε συνέχεια ερωτήσεις.

«Θέλω να μάθω τα πάντα γι' αυτόν τον... έρωτα! Πες μου, πώς είναι να αγαπάς; Για μένα ο έρωτας είναι σαν τα παραμύθια που μας έλεγαν οι βάγιες, όταν ήμασταν μικρές!»

«Μαγεία είναι ο έρωτας! Δεν θα ξεχάσω ποτέ την πρώτη ημέρα που αντίκρισα τον Αλεχάνδρο πάνω στο λευκό του άλογο! Την κορμοστασιά του, το ατίθασο καστανό μαλλί του, το όμορφο πρόσωπο, το χαμόγελο, εκείνη την τόσο εκφραστική

ματιά... Η ευγένεια, το χιούμορ του, η τρυφερότητα του... αχ, άγγιξαν αμέσως την καρδιά μου!»

«Και πώς ήταν το πρώτο σας φιλή; Πώς είναι να σε φιλάει ένας άνδρας;»

«Ισιδώρα μου, δεν μπορώ να περιγράψω με λόγια αυτό το συναίσθημα! Όταν μεγαλώσεις και έρθει η ώρα, θα καταλάβεις».

Είχε ερωτευτεί τον νέο με την πρώτη ματιά. Του χάρισε το πιο γλυκό της χαμόγελο, τον κοίταξε κατάματα με τα πράσινα αμυγδαλωτά της μάτια, τίναξε τα μακριά ξανθά μαλλιά της και τον έκανε σκλάβο της για πάντα. Ο Αλεχάνδρο κοιμόταν και ξυπνούσε με την εικόνα της. Έλιωνε σαν έβλεπε το κορμί της να διαγράφεται κάτω από το φινό λεπτοκεντημένο φόρεμά της. Είχε χαθεί μέσα στο βαθυπράσινο των ματιών της.

Η Ισιδώρα ένιωθε αυτόν τον έρωτα δίπλα της, μέχρι τα βάθη της ψυχής της. Το εφηβικό κορμί της ανακάλυπτε τα πρώτα ανασκιρτήματα. Στα μάτια της ο Αλεχάνδρο ήταν ο πρίγκιπας ενός παραμυθιού.

Ένας μαθητευόμενος ιππότης που κλέβει την παράσταση των ονείρων... Έτσι θα έρθει και ο δικός μου ιππότης κάποτε. Θα έχει τα ίδια καστανά μαλλιά, τα αποφασιστικά τούτα μάτια και το δειλό χαμόγελό του. Η φωνή του θα βασιλεύει καθημερινά στη σκέψη μου, σκεφτόταν σαν έμενε μονάχη με συντροφιά τις ερωτοπλασίες της.

Λίγες ημέρες πριν είχε γίνει η ίδια μάρτυρας αυτού του μεγάλου έρωτα. Ήταν τόσο ευτυχησμένη η μεγάλη της αδελφή δίπλα σε αυτόν τον άνδρα! Μα και για εκείνην υπήρχε μια προσμονή για τούτα τα συναπαντήματα. Το στομάχι της σφιγγόταν όταν τον έβλεπε, ένιωθε μέσα της φτερουγίσματα. Ήταν αλήθεια τόσο ξεχωριστός!

Σήμερα, η ημέρα που ξημερώνει είναι όλη δική μου! Όλα καμωμένα όμορφα! Θα γεμίσουν οι αίθουσες με μουσική, γέλια, εδέσματα και θεάματα και ευχές για μια ζωή γεμάτη από το φως του ήλιου! Το σούρουπο θα έρθει και ο Αλεχάνδρο με τους φίλους του πάνω στο λευκό του άτι. Θα συναντήσει ξανά την ξανθομαλλούσα αγαπημένη, αλλά θα φέρει μαζί του και μια ευχή για μένα...

Αυτά τα ανδρικά μάτια, η βραχνή φωνή, αποτυπώνονταν άθελα στην εφηβική της καρδιά.

Έτσι θα είναι και ο δικός μου πρίγκιπας! Θα έρθει και για μένα τούτη η ημέρα, που μ' ένα άσπρο άτι θα σταθεί απέναντι μου. Θα νιώσω τότε κι εγώ το πρώτο μου ερωτοφίλημα!

Η ζωή στον πύργο είχε κυλήσει τόσο όμορφα όλα αυτά τα χρόνια! Η καθημερινότητα ήταν γεμάτη με ζεστές οικογενειακές στιγμές. Το πρόγραμμά των τριών παιδιών, όπως όλων των παιδιών που μεγάλωναν σε κάστρα και σε πυργόσπιτα, ήταν

προδιαγεγραμμένο από την ημέρα της γέννησής τους. Τα πρωινά ξυπνούσαν με τις πρώτες ακτίδες του Ηλίου για να παρακολουθήσουν τη λειτουργία στο παρεκκλήσι του πύργου. Σηκώνονταν νωχελικά από τα μεγαλοπρεπή, στολισμένα με υφασμάτινους ουρανούς και κουνουπιέρες, κρεβάτια τους, ντύνονταν και χτενίζονταν με τη βοήθεια της βάγιας τους. Ασημένιες σκαλιστές βούρτσες, τιθάσευαν τα μακριά μαλλιά τους, μαγικοί καθρέφτες αντανακλούσαν την ομορφιά τους στο δωμάτιο. Όμορφα φορέματα από ακριβά υφάσματα, λεπτοστολισμένα κοσμήματα.

Στο παρεκκλήσι τους περίμενε ο εφημέριος πατήρ Αρμάνδο, για να προσευχηθούν για τις ψυχές των νεκρών και να τιμήσουν τον φύλακα-άγγελό τους. Έπειτα ένα πλούσιο πρωινό τους περίμενε, ήδη στρωμένο στη μεγάλη ξύλινη τραπεζαρία, με λαχταριστές λιχουδιές. Σειρά είχαν οι δραστηριότητές τους. Στην ηλικία των πέντε ετών μόλις, ξεκίνησαν μαθήματα με οικοδιδάσκαλο τον πατέρα Αρμάνδο. Μάθαιναν τα γράμματα, ανάγνωση από γαλλικά κυρίως βιβλία, διδάσκονταν λατινικά, θεολογία, ιστορία, ζωγραφική και μουσική. Της Φελίσιας της άρεσε ιδιαίτερα να παίζει άρπα. Η Ισιδώρα είχε το χάρισμα του χορού. Τα πόδια της άγγιζαν με ξεχωριστή χάρη το έδαφος και έμοιαζε να αιωρείται σαν νεράιδα στο μάγεμα της Φύσης. Ύστερα είχαν τα δικά τους προσωπικά μαθήματα καθώς έπρεπε από μικρές να διδαχτούν

συμβουλές αρχοντικής συμπεριφοράς. Να στέκονται με αξιοπρέπεια, με ίσια πλάτη, να έχουν όψη συγκρατημένη, γεμάτη μετριοφροσύνη. Έτοιμες οικοδέσποινες, να ανοίξουν κάποτε το δικό τους αρχοντικό.

Ακολουθούσε παιχνίδι στους κήπους, με το νερό από τις διακοσμητικές κρήνες, με τα νούφαρα της μικρής γαλάζιας λίμνης, χαϊδέματα με τα αγαπημένα τους ζώα. Ένας μικρός σκίουρος, ο αγαπημένος σκύλος, μια χαριτωμένη μαϊμουδίτσα. Ο Λυσιέν ακολουθούσε τις αθλητικές δραστηριότητες του, έπαιζε με τον μεγάλο του παπαγάλο ή λάμβανε τα πρώτα μαθήματα στο σκάκι. Δεν ήταν λίγες οι φορές που η Φελίσια και η Ισιδώρα ξέφευγαν από τις κοριτσιίστικες ασχολίες και έπαιζαν με τον μικρό τους αδελφό με τα ξύλινα σπαθιά τους.

Το απόγευμα παρακολουθούσαν παραστάσεις μαριονέτας, τα κορίτσια κεντούσαν εκκλησιαστικά υφάσματα ή έραβαν χρυσοκέντητα μαντίλια. Αρχίζαν τότε τα τραγούδια μαζί με τη μητέρα τους. Η όμορφη γλυκιά φωνή της αντηχούσε μέσα στη μεγάλη σάλα:

*«Μάνα και κόρη σκυμμένες στο εργόχειρο
με χρυσοκλωστή κεντούν λεπτούς σταυρούς
η αριστοκράτισσα μάνα αρχίζει να μιλά
για τη φλόγα της αγάπης
που φωλιάζει στην καρδιά.»*

*Μάθε, κόρη μου, να ράβεις και να γνέθεις
και να κεντάς χρυσούς σταυρούς στο πετραχήλι
και ξέχνα την αγάπη για τον όμορφο τον νιό
τη φλόγα σβήσε από την ψυχή
και το μυαλό...»*

Και ξεκινάγανε τα κοριτσίστικα κρυφόμελα στα λόγια τούτα. Συχνά χτυπούσαν τα κουδούνια με τις πολύχρωμες κορδέλες, να καλέσουν τους υπηρέτες για να τους ετοιμάσουν ένα ζεστό αφέψημα. Οι βραδιές τους κατέληγαν γεμάτες αναγνώσεις μυθιστορημάτων που μεγαλόφωνα μοιράζονταν τα κορίτσια με όλη την οικογένεια.

Μα η μεγαλύτερη απόλαυσή τους ήταν οι ημέρες που ακολουθούσαν στο κυνήγι τον πατέρα τους. Οι κοπέλες από μικρές ήταν θαυμάσιες ιππεύτριες. Συνήθως έφευγαν νωρίς το ξημέρωμα για να κυνηγήσουν, όταν η ασημένια ομίχλη κάλυπτε ακόμη τον δρόμο. Ξεχύνονταν με τα άλογα στα καταπράσινα πευκοδάση, να ακολουθήσουν το πέταγμα του γερακιού, το γρήγορο τρέξιμο ενός ελαφιού, το κρυφτό ενός τρομαγμένου κουνελιού. Τα ρόδινα χρώματα, που σκορπούσε ο ήλιος της ανατολής, απλώνονταν στα υψώματα. Τα κανελιά κυνηγόσκυλα προπορεύονταν και χάλαγαν τον κόσμο με τα γαβγίσματά τους.

Το απόγευμα γύριζαν κατάκοποι και πεινασμένοι, και παραδίδονταν στη ζεστή θαλπωρή του κάστρου. Πάντα τους περίμενε μια ζεστή σούπα,

τρυφερά ψητά κρέατα, εκλεκτά τυριά, φρούτα και γλυκίσματα. Οι άνδρες άδειαζαν και ξανάδειαζαν τις κανάτες με το κόκκινο κρασί στις μεγάλες κούπες τους και τα παιδιά διηγούνταν τα κατορθώματά τους με μάτια που έλαμπαν. Έπεφτε το πέπλο της νύχτας με μια τελευταία προσευχή.

Χρόνια ανέμελα, μέσα στην τρυφερότητα των παιδιών...

Ζωή και θάνατος όμως τόσο άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους! Γέλια και τραγούδια, φωτιά και σκοτάδι. Πόσο αδύναμοι είμαστε μπροστά στο πεπρωμένο μας... Γιατί ξαφνικά σταμάτησε το κελάηδημα το ερωτοτρογόνι στο παραθύρι;

